

22. Wielkanocny Festiwal Ludwiga van Beethovena

22nd Ludwig van Beethoven Easter Festival

Honorowy Patronat Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy

Honorary Patronage of Andrzej Duda, the President of the Republic of Poland

Czwartek, 29 marca

19.30

Thursday, 28 March

7:30 pm

Filharmonia Narodowa

Sala Koncertowa

Warsaw Philharmonic

Concert Hall

ul. Sienkiewicza 10

Organizacja / Organisation:

Wielkanocny Festiwal Ludwiga van Beethovena
Ludwig van Beethoven Easter Festival
Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena
Ludwig van Beethoven Association

Elżbieta Penderecka
Prezes Zarządu, Dyrektor Generalny
President, General Director
Andrzej Giza, Dyrektor / Executive Manager

Współorganizacja / Co-organisers:
Filharmonia Narodowa w Warszawie
Warsaw Philharmonic

Teatr Wielki – Opera Narodowa
Teatr Wielki – Polish National Opera

Zamek Królewski w Warszawie
Royal Castle in Warsaw

Festiwal jest dofinansowany ze środków
Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.
The festival is co-financed by the funds from
the Ministry of Culture and National Heritage.

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

Sinfonia Varsovia

Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w
Katowicach
Polish National Radio Symphony Orchestra in Katowice

Orkiestra Filharmonii Poznańskiej
Orchestra of Poznań Philharmonic

Wrocławska Orkiestra Barokowa
Wrocław Baroque Orchestra

Orkiestra Kameralna Polskiego Radia AMADEUS
AMADEUS Chamber Orchestra of Polish Radio

Santander Orchestra

Zachęta – Narodowa Galeria Sztuki
Zachęta – National Gallery of Art

Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina
The Fryderyk Chopin University of Music

Współpraca / Collaboration:

Urząd Miasta Krakowa
The Municipality of Krakow

Uniwersytet Jagielloński
Jagiellonian University

Biblioteka Jagiellońska
Jagiellonian Library

Akademia Muzyczna w Krakowie
The Music Academy in Kraków

Muzeum Narodowe w Krakowie
National Museum in Krakow

Festiwal jest realizowany dzięki wsparciu finansowemu
Miasta Stołecznego Warszawy.
The Festival is produced thanks to the financial support
of the Capital City of Warsaw.

MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA

WARSZAWA 16-30 MARCA 2018

www.beethoven.org.pl

Maurice Ravel (1875-1937)

Kadysz z cyklu *Deux mélodies hébraïques*

Kaddisch from *Deux mélodies hébraïques*

Gustav Mahler (1860-1911)

II Symfonia c-moll „Zmartwychwstanie”

Symphony No. 2 in C minor “Resurrection”

1. Allegro maestoso: Mit durchaus ernstem und feierlichem Ausdruck
2. Andante comodo: Sehr gemächlich. Nie eilen
3. In ruhig fliessender Bewegung
4. „Urlicht”: Sehr feierlich. Nicht schleppen
5. Im Tempo des Scherzo: Wild herausfahrend – Langsam – Maestoso – Allegro energico – Langsam – “Der grosse Appell” – Langsam. Misterioso

Martina Janková – sopran / soprano

Bernarda Fink – mezzosopran / mezzo-soprano

Chór Narodowego Forum Muzyki / NFM Choir

Polski Narodowy Chór Młodzieżowy

Polish National Youth Choir

Agnieszka Franków-Żelazny – przygotowanie chóru / choirmaster

Leonard Slatkin – dyrygent / conductor

VIVA! MODA

Współorganizatorem koncertu jest Sinfonia Varsovia

The concert is co-organised by Sinfonia Varsovia

**Sinfonia
ORKIESTRA
Varsovia**

Leonard Slatkin

Martina Janková

Bernarda Fink

Agnieszka Franków-Żelazny

Polski Narodowy Chór Młodzieżowy
Polish National Youth Choir

Chór Narodowego Forum Muzyki / NFM Choir

Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach
Polish National Radio Symphony Orchestra in Katowice

Maurice Ravel

Kadysz z cyklu Deux mélodies hébraïques

W latach poprzedzających I wojnę światową w twórczości Ravela doszło do głosu nowe źródło inspiracji – folklor o egzotyczno-orientalnym kolorycie. Powstały w tym czasie zbiory opracowań pieśni greckich (1904-06) i ludowych (1909-10), które zamykała ciesząca się sporą popularnością *Pieśń hebrajska*. Być może jej sukces sprawił, że kompozytor w 1914 roku otrzymał zamówienie od Alviny-Alvy, solistki opery w Sankt Petersburgu poznanej rok wcześniej w Londynie, na opracowanie dwóch pieśni hebrajskich. Ravel pracował nad nimi w kwietniu i maju tego samego roku, 3 czerwca prezentując ukończone utwory po raz pierwszy na koncercie Niezależnego Towarzystwa Muzycznego w Paryżu. Wykonawczynią recitalu była Alvina-Alva, której pieśni zostały ostatecznie zadedykowane; sopranistce akompaniował przy fortepianie kompozytor.

Wersja pieśni z orkiestrą powstała dopiero 5 lat później, w 1919 roku, najprawdopodobniej opóźniona latami wojny. Jej prawykonanie odbyło się 17 kwietnia następnego roku z udziałem śpiewaczki Madeleine Grey, która swoimi wyrazistymi wykonaniami przyczyniła się do spopularyzowania zbioru.

Kadysz – pierwsza pieśń – to jedna z najważniejszych modlitw w liturgii żydowskiej. Związana także z rytuałem żałobnym, bywa mylnie określana mianem modlitwy za umarłych. Jej aramejski tekst gloryfikuje imię Boga, a także wyraża życzenie szybkiego nadejścia epoki mesjańskiej. W swym opracowaniu Ravel traktuje oryginalną modlitwę z pietyzmem, dobarwiając ją przejmującym w swej prostocie i delikatności akompaniamentem. Podążając za tekstem, wyróżnia dwa jego fragmenty. Tłem dla początkowych ekstatycznych melizmatów uświęcających imię Boga staje się zawieszony wysoko dźwięk ‘g’ grany przez smyczki, który we fragmencie drugim – gdzie słowa modlitwy oznajmiają wielkość i wieczność Boga – staje się nutą pedałową quasi „harfowych” akordów orkiestry. Mistrzowskie opracowanie pieśni nie pozostawia wątpliwości, że Ravel z uwagą wsłuchiwał się w synagogalne śpiewy kantorów.

Ewa Siemda

Maurice Ravel

Kaddisch from Deux mélodies hébraïques

A new source of inspiration came to express itself in the works of Ravel in the years leading up to the First World War. This was folklore of an exotic-oriental tinge. His works from the time include arrangements of Greek (1904–06) and folk (1909–10) songs, and conclude with the very popular *Hebrew Song*. It was perhaps its success that prompted Alvina-Alva, a soloist of St Petersburg Opera Ravel had met a year earlier in London, to commission him to produce an arrangement of two Hebrew songs. Ravel worked on them in April and May of the same year, and on 3 June presented the completed pieces for the first time at a concert at the Independent Music Society in Paris. The recital was performed by Alvina-Alva herself, to whom the songs were finally dedicated, and the soprano was accompanied on the piano by the composer. The version of the song with an orchestra was not written until five years later, in 1919, with the delay most probably attributable to the war. It premiered on 17 April of the following year with singer Madeleine Grey, whose crystalline performances contributed to the popularisation of the collection.

Kaddish – the first song – is one of most important prayers in the Jewish liturgy. Associated also with mourning rituals, it is mistakenly named the prayer for the dead. Its Aramaic text glorifies the name of God and also expresses the wish that the Messianic era may arrive soon. In his arrangement, Ravel approaches the original prayer with piety, reinforcing its colour with an accompaniment that is both simple and delicate. Following the text, he divides it into two fragments. The setting for the initial, ecstatic melisma that praises the name of the Lord is the high sound “g” played by the strings that turns into a pedal tone of the quasi “harp” chords of the orchestra in the second fragment, where the words of the prayer declare the might and eternity of God. The masterly arrangement of the song leaves no doubt that Ravel listened carefully to the songs of synagogue cantors.

Ewa Siemdj

Gustav Mahler

II Symfonia „Zmartwychwstanie”

Praca nad dziełem: 1888-94, rew. 1903; prawykonanie: 13 XII 1895 Berlin; wydanie: Lipsk 1895 (wyciąg), Lipsk 1897 (partytura).

W liście do krytyka Maxa Marschalka pisał Mahler o swojej II Symfonii: „Pierwszą część nazwałem *Todtenfeier* [to niemiecki tytuł Mickiewiczowskich *Dziadów*, z którymi Mahler zapoznał się dzięki autorowi przekładu, Zygfrydowi Lipinerowi] i jeśli chce Pan wiedzieć, odprowadzam w niej do grobu bohatera mojej *Symfonii D-dur*. Ukazuję jego życie uchwycone w czystym zwierciadle, widziane z wyższego miejsca. Zarazem postawione zostaje to wielkie pytanie: po co żyłeś? Po coś cierpiał? Czy to wszystko jest tylko monstrualnym, koszmarnym żartem?”. Jeśli uważnie wsłuchamy się w pełne blasku fanfary wieńczące I Symfonię, w ową apoteozę „Tyтана” (z Jean Paula), będącą wyrazem wiary kompozytora w potęgę ludzkiej kondycji – ogarnąć nas mogą wątpliwości. Czegoś tutaj brak... I w tym momencie II Symfonia jawi się jako logiczne dopełnienie *Pierwszej*. Tutaj dopiero pojawia się perspektywa, która całej ludzkiej egzystencji nadaje głębszy sens. Perspektywa eschatologiczna.

Pracę nad *Todtenfeier* Mahler rozpoczął latem 1888 roku w Marienbadzie. Gdy w 1891 roku przedstawił partyturę wielkiemu dyrygentowi Hansowi von Bülowowi, ten stwierdził, że wobec *Todtenfeier* Wagnerowski *Tristan* brzmi jak symfonia Haydna! Jednak ostateczny kształt dzieła ukształtował się dopiero w początkach 1894 roku, pod wpływem „świętego nawiedzenia”, jakiego kompozytor doznał uczestnicząc w nabożeństwie żałobnym po śmierci von Bülowa.

Choć wydaje się to paradoksem, koncepcja II Symfonii jako dzieła wokalnie-instrumentalnego miała charakter czysto zewnętrzny; Mahler marzył o stworzeniu dzieła z finałowym chórem, będącego nawiązaniem do *Dziwiewiętej* Beethovena. Zasadniczym problemem był wybór tekstu. Olsnienie przyszło w kościele w Hamburgu: „Wtem chór przejął od organów Klopstockowski chorał *Zmartwychwstanie*. Uderzyło to we mnie jak piorun, i wszystko stało się jasne”. Do tekstu ody Klopstocka dodał kompozytor własny tekst poetycki i wypełnił nim zwieńczenie finałowej części symfonii. Jako „łącznika” pomiędzy trzema instrumentalnymi częściami a kantatowym finałem użył zaś własnej pieśni *Urlicht* (*Praświatło*).

Istnieje spór o „programowość” symfonii Mahlera: znane są słowa-klucze określające ich nadrzędne idee (Bohdan Pociej), istnieje swoista retoryka. Jeśli w II Symfonii trzecia część jest rozwiniętą transkrypcją pieśni kompozytora o *Świętym Antonim każącym do ryb* – czyż nie staje się ona wyrazem przekonania twórcy o znikomych rezultatach wszelkich nauk moralnych? Zaś w finale dzieła rozlegnie się incipit sekwencji *Dies irae*, ewokujący apokaliptyczną wizję dnia strasznego sądu – trzeba go usłyszeć.

Kto symfonii Mahlera słuchać chce jak dzieł „muzyki czystej”, musi pogodzić się z faktem, że nie sięgnie ich istoty.

Sam Mahler rozróżniał program „wewnętrzny” i „zewnętrzny”; ten drugi mógł pełnić rolę inspirującą w procesie tworzenia. Zachowały się przykłady takich programów: niekiedy pojedyncze zdania, strzępy zdań, w pośpiechu rzucane na papier. Ale owo „rusztowanie” – dodawał kompozytor – po zbudowaniu domu należy rozebrać, by słuchacz mógł skupić się na śledzeniu tego, co w dziele najważniejsze: programu „wewnętrznego”, polegającego na grze uczuć *in abstracto*. Tak oto Mahler przeciwstawiał się łatwej interpretacji swojej muzyki, poszukującej w dziele dosłowności. Niemniej, gdy w 1901 roku prezentował II Symfonię w Dreźnie, opublikował literacki komentarz do dzieła. Warto w skrócie prześledzić drogę, jakiej przebycie proponował słuchaczom

i impulsy kształtujące architekturę dzieła, obejmującego kolejno: *marcia funebre*, pogodnego *laendlera*, groteskowe scherzo, pieśń symfoniczną oraz poprzedzoną rozległym wstępem kantatę z głosami solowymi i chórem. Oto fragmenty.

I. Stoimy nad grobem ukochanego człowieka. Jego życie, walki, cierpienia i pragnienia jawią się raz jeszcze... I w pełnym powagi momencie, gdy cały chaos i zamęt codzienności odrzucamy niby jakąś zasłonę, duszę przenika straszliwy głos, który w gonitwie dni nigdy do nas nie docierał: „Czym jest życie? Czym śmierć? Czy dane jest nam dalsze istnienie?”...

II. Błogie spojrzenie wstecz, na życie umarłego – wspomnienie młodości i utraconej niewinności...

III. Duch niewiary zawładnął nim i wraz z niewinnością umysłu odbiera mu głębię oparcia, jaką daje tylko Miłość. Wątpi w siebie i w Boga, świat i życie jawią się jako rzeczywistość pełna grozy. Odraza do wszystkiego co żyje dławi go i wydziera zeń okrzyk rozpaczny...

IV. *Urlicht*. W uszach rozbrzmiewa głos wiary naiwnej: „z Boga jestem i chcę do Boga powrócić”...

V. Stoimy znów w obliczu straszliwych pytań... Rozbrzmiewa głos Wołającego: „Nadszedł kres wszelkiego stworzenia, to dzień Sądu, Czas wypełnił się!” Ziemia drży, pękają groby, umarli powstają... wielcy i mali tego świata, królowie i żebracy, sprawiedliwi i bezbożni... Wołanie o łaskę i zmiłowanie rozdziera uszy... Wzywają trąby Apokalipsy. – W dalekiej ciszy daje się słyszeć śpiew słowika – niby echo ziemskiego życia. Chór świętych i niebian intonuje cicho: „Zmartwychwstanie!” – I teraz objawia się majestat Boga! Cudowne światło przenika serce. Błogość i ucieszenie. – Spójrz! Nie ma już sądu, nie ma grzesznika ani sprawiedliwego, nie ma wielkich ani małych... Wszechmocne uczucie miłości przenika nas wraz z błogosławioną Wiedzą i Bytem.

Realizując swoją apokaliptyczną wizję, posłużył się Mahler środkami dotąd w symfonice niespotykanymi. Monumentalną, blisko półtoragodzinną muzyczną czasoprzestrzeń wypełnia tu substancja o niezwyklej intensywności. Jest tu tragizm walki, mrok beznadziejności i opuszczenie ludzkiej jednostki – lecz jest też sama Prawda: głos nadziei, blask światła wiary i miłości. To co ziemskie – przechodzi w mistyczne.

Stanisław Kosz

Gustav Mahler

Symphony No. 2 "Resurrection"

Work composed: 1888-1894, rev. 1903; performed: Berlin, 13 December 1895; published: Leipzig 1895 (excerpt), Leipzig 1897 (full score).

In a letter to critic Max Marschalk, Mahler wrote the following about his *Symphony No. 2*: "I called the first movement *Todtenfeier* [it was the German title of Adam Mickiewicz's drama *Dziady*, which Mahler became familiar with thanks to Siegfried Lipiner, author of the translation] and if you wish to know, I see the hero of my *Symphony in D major* off to his grave in it. I depict his life from a different perspective here, captured in a pure mirror, seen from above. At the same time, that great question is posed: Why have you lived? What have you suffered for? Is it all a huge, awful joke?" If we listen intently to the shining fanfares crowning *Symphony No. 1*, to the apotheosis of "Titan" (after Jean Paul), expressing the composer's faith in the power of the human condition, we might be seized with doubt all of a sudden. Something is missing here... Seen from this angle, *Symphony No. 2* appears to be a logical complement to the *First*. It is only here that a new perspective emerges, one that gives profound meaning to human existence. The eschatological perspective.

Mahler started working on *Todtenfeier* in the summer of 1888, in Marienbad. When in 1891 he presented the score to Hans von Bülow, the great conductor stated that compared to *Todtenfeier*, Wagner's *Tristan* sounds like Haydn's symphony! However, the piece received its final shape only at the beginning of 1894, under the influence of a "holy annunciation", experienced by the composer during the funeral service in honour of the late von Bülow.

Even though it seems a paradox, the concept of *Symphony No. 2* as a vocal and instrumental work was of a purely external character. Mahler dreamed of creating a piece with a choral finale, referring to Beethoven's *Ninth Symphony*. The selection of text was a fundamental problem, though. A flash of inspiration came to him in the Hamburg church: "All of a sudden, the choir started singing the Klopstock chorale *Resurrection*, taking it over from the organ. It all came to me like a bolt of lightning and everything became so clear." The composer added his own poetic text to Klopstock's ode and filled the crowning part of the symphony's finale with it.

The "tie" between the three instrumental movements and the cantata finale was his own song *Urlicht (Primal Light)*.

There is an ongoing dispute about the "programme" of Mahler's symphony: there are the three key-words determining the central ideas (Bohdan Pocij), there is peculiar rhetoric. If the third movement of the symphony is an extended transcription of the composer's song about *Saint Anthony of Padua's Fish Sermon*, does it not express the author's conviction that the results of all moral teachings are futile? On the other hand, in the piece's finale we hear the first lines of the *Dies irae* sequence, evoking the apocalyptic vision of the horrifying judgement day – one has to hear that. Whoever wishes to listen to Mahler's pieces as works of "absolute music," has to come to terms with the fact that they will never be able to reach their essence.

Mahler himself distinguished between the "internal" and "external" programme. The latter could play an inspiring part in the process of creation. There are examples of such programmes left: sometimes single words or snatches of sentences, scribbled on paper in a hurry. According to the composer, the "scaffolding" had to be disassembled, though, once the building was ready, in order for the listener to focus on following what was most important in the piece: the "internal programme,"

consisting in an *in abstracto* play on emotions. That was how Mahler opposed “simple” interpretations of his music, searching for literalism in his work. Still, when he presented *Symphony No. 2* in 1901, in Dresden, he published a literary commentary to the work. It is worth following the path he proposed to his listeners and examining the impulses which shaped the architecture of the piece, comprising the consecutive movements: *marcia funebre*, cheerful *laendler*, grotesque *scherzo*, symphonic song and cantata for solo voices and choir, preceded by an extensive introduction. Here are some fragments:

I. We stand at the grave of a person well loved. His whole life, his struggles, suffering and desires come into view one more time... And in this solemn moment, when we cast off the chaos and confusion of everyday life like a veil, our soul is pierced by a terrible voice, which never reached us before, in the pursuit of daily life: “What is life? What is death? Does an afterlife await us? ...”

II. A serene look back onto the life of the deceased – memory of his youth and lost innocence...

III. The spirit of disbelief possessed him and together with the innocence of mind is taking away the profound support that only Love can give. He doubts himself and God, and the world and life appear to him as a reality full of terror. Aversion to everything that lives chokes him and makes him cry in despair...

IV. *Urlicht*. The voice of naive faith resounds in our ears: “I am from God and I wish to return to God...”

V. Yet again we stand in the face of terrible questions... The voice of the Caller is heard: “The end of every living thing has come, it is the day of the Last Judgement, time has come to an end!” The earth trembles, the graves burst open, the dead struggle out of the ground... the great and the humble of the world, kings and beggars, the righteous and the godless... Their cries for mercy and forgiveness are ear-splitting... The trumpets of the Apocalypse ring out. In a remote silence, the song of a nightingale can be heard, echoing earthly life. A chorus of saints and heavenly being intones gently: “You will rise from the dead!” And now God’s majesty is revealed! A wondrous light pervades our hearts. All is quiet and blissful. Look! There is no judgement anymore, there are no sinners or just men, there are no great or small... A feeling of overwhelming love fills us with blissful Knowledge and illuminates our Existence.

Painting his apocalyptic vision, Mahler used devices that had not been used in symphonic music before. The monumental, almost an hour and a half long, musical space is filled by an extraordinarily intense substance. There is the tragedy of struggle, the darkness of despair and the abandonment of a human being here. However, there is also the Truth itself: the voice of hope, the splendour of the light of faith and love. The earthly evolves into the mystic.

Stanisław Kosz

Martina Janková, szwajcarska sopranistka o czeskich korzeniach, od 1998 roku należy do zespołu Opery w Zurychu i jest obecnie jedną z czołowych interpretatorek Mozarta. Jej występy w scenicznych wykonaniach oper austriackiego kompozytora z librettami autorstwa Da Ponte go w Zurychu i Cleveland, pod dyktando Franza Welsera-Mösta, a także na Festiwalu Salzburskim, doczekały się wielu pochwał ze strony krytyki.

W maju 2014 roku Martina Janková odniosła wielki sukces w nowym wystawieniu *Przygód Lisiczki Chytruski* z Cleveland Orchestra pod dyktando Franza Welsera-Mösta. W roku 2016 artystka zadebiutowała w mediolańskiej La Scali w roli Piękna w *Triumfie czasu i rozczarowania* Haendla i zaśpiewała partię tytułową w *Królu pasterzu* Mozarta pod batutą Williama Christie. Z kolei w maju 2017 roku miał miejsce jej debiut w roli Melisandy w operze Debussy'ego, ponownie z towarzyszeniem Cleveland Orchestra pod dyktando Franza Welsera-Mösta.

Dzięki dodatkowym angażom artystkę można było podziwiać na scenie paryskiego Théâtre des Champs-Élysées, Teatru Narodowego i Opery Państwowej w Pradze oraz genewskiego Grand Théâtre. Janková występowała również z recitalami w Londynie, Pradze, Genewie, Grazu, Salzburgu i Zurychu. Sezon 2017/18 zaznacza się w karierze Martiny Jankovej wykonaniami *Przygód Lisiczki Chytruski* Janáčka z Cleveland Orchestra pod dyktando Franza Welsera-Mösta w Cleveland, Wiedniu i Luksemburgu, jak również z Orkiestrą Symfoniczną Radia Bawarskiego (pod batutą tego samego dyrygenta) w Monachium oraz *Mesjasza* Haendla w Lyonie; to także tournée ze spektaklem *Gustaw Waza* Koželuha z towarzyszeniem Helsińskiej Orkiestry Barokowej i *Niemieckie Requiem* Brahmsa z Orkiestrą Filharmonii Berneńskiej.

Pośród licznych wydanych przez artystkę płyt znajduje się kilka solowych recitali, z których najnowszy zatytułowany jest *Prague-Vienna* i składa się z kompozycji rodem z XVIII-wiecznej Pragi. Kolejne albumy Jankovej obejmują *Morawskie Pieśni Ludowe* Leoša Janáčka oraz kantaty Bacha nagrane z zespołem muzyki dawnej Collegium 1704 pod batutą Václava Luksa. Latem 2016 roku ukazała się w formacie DVD rejestracja *Wesela Figara* z Festiwalu Salzburskiego, z Martiną Jankową w roli Zuzanny.

martinajankova.com

Martina Janková, the Swiss soprano with Czech Roots, has been a member of the Zurich Opera House since 1998 and is one of the leading Mozart interpreters of today. Her performances in scenic productions of the Mozart/Da Ponte operas in Zurich and Cleveland with Franz Welser-Möst and at the Salzburg Festival were highly praised.

In May 2014 Martina Janková had great success in a new production of *The Cunning Little Vixen* with the Cleveland Orchestra and Franz Welser-Möst. In 2016, she made her debut at Milan's La Scala with Handel's *Il trionfo del Tempo e del Disinganno/Bellezza* and sang the title role of Mozart's *Il rè pastore* with William Christie. May 2017 saw her debut as Mélisande in Debussy's *Pelléas et Mélisande*, again with the Cleveland Orchestra and Franz Welser-Möst.

Additional engagements have taken her to the Théâtre des Champs-Élysées in Paris, the Prague National Theatre and State Opera and the Grand Théâtre de Genève. She gave recitals in London, Prague, Geneva, Graz, Salzburg and Zurich. Highlights of the 2017/2018 season are performances of Janáček's *The Cunning Little Vixen* with the Cleveland Orchestra under Franz Welser-Möst in Cleveland, Vienna and Luxemburg as well as with the Bavarian Radio Symphony Orchestra and Franz Welser-Möst in Munich, Handel's *Messiah* in Lyon, a tour with *Gustav Wasa* by Koželuh with the Helsinki Baroque Orchestra and Brahms' *Ein Deutsches Requiem* with the Brno Philharmonic. Her numerous CD releases include several solo recitals, the most recent being the album *Prague-Vienna* with music from 18th-century Prague. Further records are *Moravian Folk Songs* by Leoš Janáček and Bach's *Cantatas* with the Collegium 1704 under Václav Luks. The DVD of the Salzburg Festival's production of *Le Nozze di Figaro* was released in summer 2016 with Martina Janková as Susanna.

martinajankova.com

Bernarda Fink to urodzona w Buenos Aires mezzosopranistka słoweńskiego pochodzenia. Studia muzyczne odbyła w Instituto Superior de Arte del Teatro Colón. Ta rozchwytywana śpiewaczka koncertowa i recitalowa jest znana – i podziwiana – z uwagi na swoją muzyczną wszechstronność. Jej repertuar sięga od muzyki dawnej aż po dzieła XX-wieczne. Do liczego grona zespołów, z którymi Fink często występuje, należą m.in. orkiestry filharmoników wiedeńskich i berlińskich, Londyńska Orkiestra Filharmoniczna, The Royal Concertgebouw Orchestra, Cleveland Orchestra oraz najsłynniejsze orkiestry barokowe pod batutą takich dyrygentów, jak Daniel Barenboim, Herbert Blomstedt, Semyon Bychkov, Riccardo Chailly, John Eliot Gardiner, Valery Gergiev, René Jacobs, Mariss Jansons, Riccardo Muti, Roger Norrington, Trevor Pinnock, Georges Prêtre, Simon Rattle, Jukka-Pekka Saraste czy Franz Welser-Möst. Bernarda Fink występowała w Argentynie i na najważniejszych scenach operowych Europy, nieodmiennie wzbudzając zachwyt krytyków. Do jej najwspanialszych osiągnięć należą: partia Cecylia/*Lucio Silla* (w Theater an der Wien) oraz Idamantesa/*Idomeneusz, król Krety* (w madryckim Teatro Real) w operach Mozarta, a także Ireny w oratorium *Theodora* Haendla (na Festiwalu w Salzburgu). W roku 2017 zadebiutowała na scenie Wiedeńskiej Opery Państwowej w *Peleasie i Melisandzie* Debussy'ego. Artystka regularnie daje recitale i koncerty w Wiedniu, Schwarzenbergu, Amsterdamie, Londynie, Berlinie, Nowym Jorku i Buenos Aires.

Wśród wydarzeń sezonu koncertowego 2017/2018 z udziałem Bernardy Fink wymienimy: *Stabat Mater* Pergolesiego w Rzymie, *II Symfonię Mahlera „Zmartwychwstanie”* wykonywaną pod batutą Andrisa Nelsonsa na Tanglewood Festival, pod dyktando Marissa Jansonsa w Kopenhadze, prowadzoną przez Jakuba Hrušę w Bambergu oraz podczas Wielkanocnego Festiwalu Ludwiga van Beethovena w Warszawie, jak również tournée po Ameryce Południowej z orkiestrą Camerata Salzburg.

Wiele nagrań Bernardy Fink zdobywało nagrody, w tym Diapason d'Or i Grammy. Artystka została również wyróżniona Honorowym Medalem za Zasługi dla Nauki i Sztuki Republiki Austrii; otrzymała także wraz ze swoim bratem Marcosem Finkiem najbardziej prestiżową słoweńską nagrodę w dziedzinie kultury, sponsorowaną przez Fundację im. France Prešerena. We wrześniu 2014 roku uzyskała tytuł Österreichische Kammersängerin.

Bernarda Fink, daughter of Slovenian parents, was born in Buenos Aires and received her musical education at the Instituto Superior de Arte del Teatro Colón. A sought-after concert and recital singer, she is acclaimed for her musical versatility. Her repertoire ranges from ancient music up to works of the 20th century. She frequently appears with the Vienna and Berlin Philharmonic Orchestras, London Philharmonic, Royal Concertgebouw Orchestra, Cleveland Orchestra, the best known Baroque orchestras and many others, under Barenboim, Blomstedt, Bychkov, Chailly, Gardiner, Gergiev, Jacobs, Jansons, Muti, Norrington, Pinnock, Prêtre, Rattle, Saraste and Welser-Möst. On stage, Bernarda Fink has appeared to critical acclaim in Argentina and at the main opera houses in Europe. Highlights include Mozart's *Cecilio/Lucio Silla* (Theater an der Wien), *Idamante/Idomeneo* (Teatro Real, Madrid) and Handel's *Irene/Theodora* (Salzburg Festival). In 2017 we saw her debut at the Vienna State Opera in Debussy's *Pelléas et Mélisande*. She regularly appears in recitals and concerts in Vienna, Schwarzenberg, Amsterdam, London, Berlin, New York and Buenos Aires.

Highlights of the 2017/2018 concert season include Mahler's 2nd Symphony with Andris Nelsons in the Tanglewood Festival, Pergolesi's *Stabat Mater* in Rome, concerts of Mahler's *2nd Symphony* with Mariss Jansons in Copenhagen, with Jakub Hruša in Bamberg and at the Ludwig van Beethoven Festival in Warsaw, as well as a tour through South America with Camerata Salzburg.

Many of her recordings have been awarded prizes including the Diapason d'Or and Grammy. She was awarded the Austrian Honorary Medal for Art and Science, and together with her brother Marcos Fink, the most prestigious cultural award of Slovenia sponsored by the Prešeren Foundation. In September 2014 she received the title of Österreichische Kammersängerin.

Chór Narodowego Forum Muzyki

Chór NFM został założony w 2006 roku przez Andrzeja Kosendiaka w ramach istniejącej wówczas Filharmonii Wrocławskiej, która w maju 2014 została przekształcona w Narodowe Forum Muzyki. Od początku kieruje nim Agnieszka Franków-Żelazny. Bardzo szybko stał się on czołowym zespołem na polskiej scenie muzyki chóralnej. Chór NFM był wielokrotnie zapraszany na międzynarodowe festiwale muzyczne, takie jak Ankara International Music Festival, International Festival of Arts and Ideas w New Haven, Gent Festival van Vlaanderen, Gstaad Menuhin Festival & Academy, Jazztopad, Klarafestival, MusMA, Musica Electronica Nova, Schleswig-Holstein Musik Festival, Serenade! Choral Festival w Waszyngtonie, Warszawska Jesień, World Music Days i Wratislavia Cantans. W latach 2009 i 2011 jako pierwszy polski chór zaprezentował się na legendarnym festiwalu BBC Proms. W 2011 roku otrzymał jedną z trzech głównych nagród festiwalu Barokowe Wieczory w Varaždinie w Chorwacji – Nagrodę Kantor, za niezwykle wykonanie dzieł J.S. Bacha.

Ważną częścią dyskografii Chóru NFM jest seria nagrań pod dyktando Paula McCreasha, uhonorowanych prestiżowymi nagrodami: BBC Music Magazine Award 2012 w kategorii Technical Excellence (*Grande Messe des Morts* Berlioza), Diapason d'Or 2013 (*Elias Mendelssohna*), BBC Music Magazine Award 2014 w kategorii Choral Award (*War Requiem* Brittena). Wśród dokonanych przez zespół rejestracji obejmujących utwory *a cappella* znajduje się album z muzyką Boba Chilcotta *The Seeds of Stars* (2012) oraz trzy płyty z polską muzyką chóralną: *Słowa dźwiękiem malowane* (2012), *Miłość na ludowo* (2014) oraz *De profundis* (2016), która otrzymała Fryderyka 2017 w kategorii Album roku – muzyka chóralna, oratoryjna i operowa.

nfm.wroclaw.pl/zespoly

NFM Choir

The National Forum for Music Choir was founded in 2006 by Andrzej Kosendiak and operated as part of the Wrocław Philharmonic, which transformed into the National Forum for Music (NFM) in May 2014. Since its establishment conducted by Agnieszka Franków-Żelazny, it very quickly became a leading ensemble on the Polish choral music stage.

The choir has been invited to numerous international festivals of music, notably to the Ankara International Music Festival, International Festival of Arts and Ideas in New Haven, the Gent Festival van Vlaanderen, the Gstaad Menuhin Festival & Academy, the Jazztopad, the Klarafestival, the MusMA, the Musica Electronica Nova, the Schleswig-Holstein Musik Festival, Serenade! Choral Festival in Washington, the Warsaw Autumn, the World Music Days, and the Wratislavia Cantans. In 2009 and 2011 it was the first choir from Poland to be invited to the legendary BBC Proms. In 2011, it received the Kantor Award for their extraordinary performance of J.S. Bach, one of the three main prizes at the Varaždin Baroque Evenings in Croatia.

An important element in the recording history of the NFM Choir is the line of recordings under Paul McCreech that have won a range of prestigious prizes: the BBC Music Magazine Award 2012 for Technical Excellence (for Berlioz's *Grande Messe des Morts*), Diapason d'Or 2013 (for Mendelssohn's *Elijah*), and the BBC Music Magazine Award 2014 in the Choral Music category (Britten's *War Requiem*). The choir's *a cappella* recordings include an album with Bob Chilcott's *The Seeds of Stars* (2012) and three CDs with Polish choral music: *Słowa dźwiękiem malowane* (*Words painted in sound*, 2012), *Miłość na ludowo* (*Love the folk way*, 2014) and *De profundis* (2016) awarded the Fryderyk 2017 Award in Choral, Oratorio, and Opera Recording of the Year category.

nfm.wroclaw.pl/zespoly

Polski Narodowy Chór Młodzieżowy

Polski Narodowy Chór Młodzieżowy to projekt artystyczno-edukacyjny skierowany do śpiewającej młodzieży między 18. a 26. rokiem życia: do uczniów i studentów wydziałów wokalnych szkół i akademii muzycznych oraz do najlepszych śpiewaków polskich chórów. Jest finansowany ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a prowadzony przez Narodowe Forum Muzyki. Powstał w 2013 roku jako niezależny dwumodułowy projekt szkoleniowy dedykowany śpiewakom i dyrygentom. Od 2015 roku jest częścią projektu Akademia Chóralna. Każda edycja PNChM obejmuje dwie 7–10-dniowe sesje poświęcone określonemu tematowi. W ramach poszczególnych sesji odbywają się próby kwartetowe, sekcyjne oraz tutti, a także indywidualne lekcje śpiewu, wykłady i warsztaty prowadzone przez specjalistów w swoich dziedzinach. Wszystkie te działania wieńczy koncert, podczas którego młodzież może zaprezentować efekty swojej pracy.

W dotychczasowych edycjach młodzież pracowała pod batutą takich dyrygentów, jak: Paul McCreesh, Jacek Kasprzyk, Andrzej Kosendiak, Benjamin Bayl, Jacek Sykulski, Werner Pfaff, Benjamin Shwartz, Christoph Poppen, Roger Treece, Marcin Wawruk, czy Marcin Tomczak. Nad przygotowaniem wokalnym śpiewaków czuwali Katarzyna Oleś-Blacha, Ewa Vesin, Anna Lubańska, Jarosław Bręk, Marta Brzezińska, Nicholas Mulroy, Marek Bałata, Karolina Pasierbska, Sissy Handler, Anna Mikołajczyk, Ewa Marciniak, Derek Welton, Tom Williams, Eamonn Dougan, Robert Nakoneczny, Richard Bannan, Dominic Peckham, Tori Longdon, Joanna Tomlinson, Robert Evans, Henryk Böhm i Rebecca Lodge.

Polish National Youth Choir

The Polish National Youth Choir is a project in art and education addressed to young singers aged from 18 to 26: students of colleges and vocal faculties of music universities and institutions of higher education, and to the best singers in Polish choirs. It is financed from funds from the Minister of Culture and National Heritage, and run by the National Forum of Music. It was set up in 2013 as an independent two-module training project dedicated to singers and conductors. The Choir Academy became part of the project in 2015. Every edition of the Polish National Youth Choir project covers two sessions spanning from 7 to 10 days, and devoted to a specific subject. During every session, quartets, sections, and tutti are rehearsed, and individual singing lessons are given, while specialists in the respective fields lecture and run workshops. All these activities are crowned in a concert when the young singers can present the effects of their work.

In previous editions, the young have worked under the baton of established conductors including Paul McCreesh, Jacek Kasprzyk, Andrzej Kosendiak, Benjamin Bayl, Jacek Sykulski, Werner Pfaff, Benjamin Shwartz, Christoph Poppen, Roger Treece, Marcin Wawruk, and Marcin Tomczak. The vocal training was assured by Katarzyna Oleś-Blacha, Ewa Vesin, Anna Lubańska, Jarosław Bręk, Marta Brzezińska, Nicholas Mulroy, Marek Bałata, Karolina Pasierbska, Sissy Handler, Anna Mikołajczyk, Ewa Marciniak, Derek Welton, Tom Williams, Eamonn Dougan, Robert Nakoneczny, Richard Bannan, Dominic Peckham, Tori Longdon, Joanna Tomlinson, Robert Evans, Henryk Böhm, and Rebecca Lodge.

Agnieszka Franków-Żelazny. W latach 1995–1999 była członkinią Polsko-Niemieckiej Akademii Chóralnej „In terra pax”. W 1999 roku założyła chór Con Amore przy Zespole Szkół nr 1 we Wrocławiu. Pełniła też funkcję dyrygenta i kierownika artystycznego Akademickiego Chóru Politechniki Wrocławskiej. W 2000 roku powołała do życia Kameralny Chór Akademii Medycznej (obecnie Chór Medici Cantantes Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu), z którym zdobyła wiele nagród i wyróżnień. Od czerwca 2006 roku jest dyrektorem artystycznym Chóru NFM. Od stycznia do lipca 2013 roku była opiekunem artystycznym Chóru Polskiego Radia. Występowała jako dyrygent lub chórmistrz gościnny wielu polskich i zagranicznych zespołów. Jest pomysłodawczynią i dyrektorem artystycznym Polskiego Narodowego Chóru Młodzieżowego – powstałego w 2013 roku i prowadzonego przez Narodowe Forum Muzyki – oraz dyrektorem programowym projektu Akademia Chóralna. Prowadzi klasę dyrygentury chóralnej oraz Chór im. S. Krukowskiego na Wydziale Edukacji Muzycznej, Chóralistyki i Muzyki Kościelnej Akademii Muzycznej we Wrocławiu. W swoim dorobku ma 12 płyt, a także 70 nagród oraz Brązowy Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2014). Wystąpiła w 19 krajach Europy, w Stanach Zjednoczonych, Izraelu i Brazylii w ponad 700 koncertach, na których przedstawiła około 800 utworów chóralnych oraz blisko 200 wokalnie-instrumentalnych. Pełniła funkcję kuratora priorytetu „Muzyka” w ramach Europejskiej Stolicy Kultury Wrocław 2016.

Agnieszka Franków-Żelazny. A member of the *In terra pax* Polish–German Choral Academy in 1995–99, she set up the Con Amore Choir in Wrocław School Cluster No. 1 in 1999. She was the conductor and artistic director of the Academy Choir of the Technical University of Wrocław. In 2000 she set up the Chamber Choir of the Medical Academy (today’s Medici Cantantes Choir of the Medical University in Wrocław), with which she won numerous awards and honourable mentions. She has been the artistic director of the NFM Choir since June 2006, and from January to July 2013 she was artistic counsellor to the Polish Radio Choir. Franków-Żelazny has performed as guest conductor and choirmaster with many Polish and foreign ensembles. She is the founder and artistic director of the Polish National Youth Choir set up in 2013 and conducted by the National Forum of Music (NFM), and the programme director of the Akademia Chóralna project. She runs a Choir Conducting Class and manages the S. Krukowski Choir at the Faculty of Music Education, Choral Art, and Church Music of the Academy of Music in Wrocław. Agnieszka Franków-Żelazny has released 12 CDs, and garnered 70 awards including the Gloria Artis Bronze Medal for Merit to Culture (2014). She has performed over 700 concerts in 19 European countries, the United States, Israel and Brazil, presenting 800 choral and 200 vocal and instrumental works. She was the curator for Music priority in the Wrocław 2016 European Capital of Culture programme.

Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach (NOSPR)

NOSPR pełni rolę ambasadora kulturalnego, reprezentującego kraj na międzynarodowej scenie muzycznej. Orkiestra współpracowała z gronem największych kompozytorów drugiej połowy XX wieku – Witoldem Lutosławskim, Henrykiem Mikołajem Góreckim i Krzysztofem Pendereckim – prezentując pierwsze wykonania ich dzieł.

Zespół utworzył w 1935 roku w Warszawie i prowadził do wybuchu II wojny światowej Grzegorz Fitelberg. W roku 1945 orkiestrę reaktywował w Katowicach Witold Rowicki. W 1947 roku dyrekcję artystyczną objął ponownie Fitelberg. Po jego śmierci (1953) zespołem kierowali kolejno Jan Krenz, Bohdan Wodiczko, Kazimierz Kord, Tadeusz Strugała, Jerzy Maksymiuk, Stanisław Wisłocki, Jacek Kaspszyk, Antoni Wit, Gabriel Chmura i ponownie Jacek Kaspszyk. We wrześniu 2000 roku dyrektorem naczelnym i programowym orkiestry została Joanna Wnuk-Nazarowa. W sierpniu 2012 roku funkcję dyrektora artystycznego i pierwszego dyrygenta objął Alexander Liebreich.

Prócz nagrań archiwalnych dla Polskiego Radia orkiestra zrealizowała ponad 200 płyt CD dla wielu renomowanych wytwórni (m.in. Decca, EMI, Philips, Chandos, Naxos). Za dokonania fonograficzne zespół wyróżniony został licznymi nagrodami, m.in. Diapason d'Or i Grand Prix du Disque de la Nouvelle Académie du Disque, Cannes Classical Award, MIDEM Classical Award. W 2017 roku nagranie płytowe *Szymanowski, Lutosławski* – dokonane przez NOSPR pod batutą Alexandra Liebreicha, z udziałem Gautiera Capuçon – zostało uhonorowane International Classical Music Award; jest to trzeci album serii z muzyką polską klasyków XX wieku.

Orkiestra występowała z wieloma znakomitymi dyrygentami i solistami na całym świecie. Zrealizowała szereg projektów, które spotkały się z entuzjastycznym przyjęciem międzynarodowej krytyki, m.in. *Maraton twórczości Henryka Mikołaja Góreckiego*, *Pociąg do muzyki Kilara* czy *Muzyczna podróż morską*.

Od 2005 roku NOSPR jest organizatorem biennale – Festiwalu Prawykonania *Polska Muzyka Najnowsza*, którego 7. edycja była nominowana do nagrody Koryfeusz Muzyki Polskiej 2017 w kategorii Muzyczne Wydarzenie Roku.

nospr.org.pl

Polish National Radio Symphony Orchestra in Katowice (NOSPR)

The NOSPR fulfils the role of a cultural ambassador representing Poland on the international music scene. The orchestra has collaborated with some of the greatest composers of the second half of the 20th century, to mention Witold Lutosławski, Henryk Mikołaj Górecki, and Krzysztof Penderecki, and performed the premieres of their works.

The ensemble was created in Warsaw in 1935 and led by Grzegorz Fitelberg until the outbreak of the Second World War. In 1945, the orchestra was reactivated in Katowice by Witold Rowicki, and Fitelberg reassumed the post of its artistic director in 1947. After his death in 1953, the ensemble was managed successively by Jan Krenz, Bohdan Wodiczko, Kazimierz Kord, Tadeusz Strugała, Jerzy Maksymiuk, Stanisław Wisłocki, Jacek Kaspszyk, Antoni Wit, Gabriel Chmura, and Jacek Kaspszyk again. In September 2000, Joanna Wnuk-Nazarowa became its executive and programme director. In August 2012, the post of the artistic director and principal conductor was taken by Alexander Liebreich.

Aside from archival recordings for the Polish Radio, the orchestra has recorded over 200 CDs for many renowned labels (among others Decca, EMI, Philips, Chandos, and Naxos), and has been awarded many prizes for its recording achievements, among others the Diapason d'Or and Grand Prix du Disque de la Nouvelle Académie du Disque, Cannes Classical Award and MIDEM Classical Award. In 2017 their *Szymanowski, Lutosławski* CD under Alexander Liebreich with soloist Gautier Capuçon, NOSPR's third album in the Polish 20th-century classics series, won an International Classical Music Award. The orchestra has performed with a plethora of globally acclaimed conductors and soloists. It has executed a range of spectacular projects, enthusiastically welcomed by international critics, to mention Marathon of Górecki Works, Drive to Kilar's Music, and the Musical Marine Voyage. Since 2005, the orchestra has organised the biennial Festival of World Premieres *Polish Modern Music*, whose 7th edition was nominated to the Polish Music Coryphée Award in the Music Event of the Year category.

nospr.org.pl

Leonard Slatkin. W sezonie 2017–18 cieszący się międzynarodowym uznaniem dyrygent Leonard Slatkin świętuje dziesiąty już i zarazem ostatni rok pracy w charakterze dyrektora muzycznego Orkiestry Symfonicznej Detroit, a także inauguruje swój pierwszy sezon w nowej roli – honorowego dyrektora muzycznego Lyońskiej Orkiestry Narodowej. Z radością przywitał również ukazanie się swojej drugiej książki *Leading Tones: Reflections on Music, Musicians, and the Music Industry*. Harmonogram jego zobowiązań w charakterze dyrygenta gościnnego obejmuje występy z Orkiestrą Symfoniczną St. Louis, Orkiestrą Filharmonii Nowojorskiej, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia, Niemiecką Orkiestrą Symfoniczną z Berlina (DSO) oraz Orkiestrą Symfoniczną Radia Fińskiego.

W ostatnim okresie najważniejszymi wydarzeniami w jego karierze były między innymi trzytygodniowe tournée po Azji z Orkiestrą Symfoniczną Detroit, trasy koncertowe w Stanach Zjednoczonych i Europie z Lyońską Orkiestrą Narodową oraz zimowy Festiwal Mozartowski w Detroit.

Nagrane przez Slatkina płyty, których jest już ponad sto, przyniosły mu sześć Nagród Grammy i aż 33 nominacje. Wśród nagrań wydanych ostatnio przez wytwórnię Naxos znajdują się między innymi dzieła Saint-Saënsa, Ravela i Berlioza (zarejestrowane z Lyońską Orkiestrą Narodową), a także kompozycje Coplanda, Rachmaninowa, Borzowej, McTee i Johna Williamsa (nagrane z Orkiestrą Symfoniczną Detroit). Artysta zarejestrował ponadto z tym ostatnim zespołem wszystkie symfonie Brahmsa, Beethovena i Czajkowskiego.

Slatkin, odznaczony prestiżowym amerykańskim Narodowym Medalem Sztuki, jest również Kawalerem Orderu Legii Honorowej. Otrzymał też Złotą Batutę Ligi Orkiestr Amerykańskich, a w roku 2013 – przyznaną przez Amerykańskie Stowarzyszenie Kompozytorów, Autorów i Wydawców (ASCAP) Deems Taylor Special Recognition Award za swoją debiutancką książkę p.t. *Conducting Business*.

Slatkin prowadził już właściwie wszystkie czołowe orkiestry na świecie. Piastował również funkcję dyrektora muzycznego zespołów z Nowego Orleanu, St. Louis, Waszyngtonu, Londynu (Orkiestry Symfonicznej BBC) i Lyonu. Pełnił ponadto obowiązki głównego dyrygenta gościnnego w Pittsburghu, Los Angeles, Minneapolis i Cleveland.

leonardslatkin.com

Leonard Slatkin. In 2017-18, internationally acclaimed conductor Leonard Slatkin celebrates his tenth and final season as Music Director of the Detroit Symphony Orchestra, and his first season in the new role of Directeur Musical Honoraire with the Orchestre National de Lyon. He also welcomes the publication of his second book, *Leading Tones: Reflections on Music, Musicians, and the Music Industry*. His guest-conducting schedule includes engagements with the St. Louis Symphony, New York Philharmonic, Polish National Radio Symphony Orchestra, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, and Finnish Radio Symphony Orchestra. Recent career highlights include a three-week tour of Asia with the Detroit Symphony Orchestra; tours of the U.S. and Europe with the Orchestre National de Lyon and a winter Mozart Festival in Detroit. Slatkin's more than 100 recordings have garnered six Grammy awards and 33 nominations. His recent Naxos recordings include works by Saint-Saëns, Ravel, and Berlioz (with the Orchestre National de Lyon) and music by Copland, Rachmaninoff, Borzova, McTee, and John Williams (with the Detroit Symphony Orchestra). In addition, he has recorded the complete Brahms, Beethoven, and Tchaikovsky symphonies with the Detroit Symphony Orchestra. A recipient of the prestigious National Medal of Arts, Slatkin also holds the rank of Chevalier in the French Légion d'honneur. He has received the League of American Orchestras' Gold Baton Award, and the 2013 ASCAP Deems Taylor Special Recognition Award for his debut book, *Conducting Business*.

Slatkin has conducted virtually all the leading orchestras in the world. As Music Director, he has held posts in New Orleans; St. Louis; Washington DC; London (with the BBC Symphony Orchestra); and Lyon, France. He has also served as Principal Guest Conductor in Pittsburgh, Los Angeles, Minneapolis, and Cleveland.

leonardslatkin.com

Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena

Ludwig van Beethoven Association

ul. Sławkowska 14/7

31-014 Kraków – Poland

tel./fax: + 48 12 423 15 17

e-mail: biuro@beethoven.org.pl

www.beethoven.org.pl

Produkcja / Production:

Elżbieta Chojnowska, Iwona Dyrduł,
Marta Gołda-Zajac, Sylwia Idźkiewicz-Lichocka,
Małgorzata Jachym-Czyż, Filip Nazar,
Małgorzata Szyndel, Irena Tarkowska,
Joanna Tomaszewska, Mirosława Wachowska-Nowak.

Biuro prasowe / Press room: Jakub Lis, Michał Smolis.

Katalog jest wydawany przez Stowarzyszenie
im. Ludwiga van Beethovena

The Festival catalog is published by Ludwig
van Beethoven Association

Redakcja i koordynacja / Coordinating Editor:

Ewa Siemdaj

Opracowanie graficzne / Graphic layout by:

Witold Siemaszkiewicz

Tłumacze / Translators:

Piotr Krasnowolski, Xymena Pietraszek-Płatek,
Tomasz Tesznar

Noty biograficzne wykonawców na podstawie
dostarczonych materiałów / Performer's biographies
based on submitted material

Fotograficy / Photographs: Bartek Barczyk, Cybelle
Codish, Łukasz Rajchert, Markus Senn, Julia Wesely,
archiwum Stowarzyszenia im. LvB / LvB Association
archives.

Plakat Festiwalu / Poster design: Mariusz Tarkawian

© 2018, Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena
Ludwig van Beethoven Association

Obsługę prawną Stowarzyszenia im. Ludwiga
van Beethovena oraz Wielkanocnego Festiwalu
im. Ludwiga van Beethovena zapewnia kancelaria
Tomasik Pakosiewicz Groele Adwokaci i Radcowie
Prawni Sp.p. w Krakowie
(**www.tpg.net.pl**)

The Ludwig van Beethoven Association and the Ludwig
van Beethoven Easter Festival use legal services kindly
provided by the TPG Law Firm Kraków (kancelaria
Tomasik Pakosiewicz Groele Adwokaci
i Radcowie Prawni Sp.p. w Krakowie;
www.tpg.net.pl)

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

Dofinansowano
ze środków Ministerstwa
Kultury i Dziedzictwa
Narodowego

MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA

Festiwal zrealizowany
dzięki wsparciu
finansowemu Miasta
Stołecznego Warszawy

**FILHARMONIA
NARODOWA**
Dyrektor Artystyczny JACEK KASPSZYK

TEATR WIELKI
**OPERA
NARODOWA**

ZACHĘTA

**Sinfonia
Varsovia**

**INSTITUT
ADAMA
MICKIEWICZA**

CULTUREP ADAM
MICKIEWICZ
INSTITUTE

PARTNER GŁÓWNY

MECENAS

REGENT
WARSAW HOTEL

Bank Zachodni WBK
Grupa Santander

ALBERT RIELE
SWISS WATCHES 1881

UTAL LICENSE PLATE
SOLUTIONS

HEXELINE

VISTULA

Litus
HOTEL & RESTAURACJE

Perlage

Bazylierek
STARE MIASTO

eventim.pl
MAMY TWÓJ BILET

TVP
KULTURA

pap
POLSKA AGENCJA PRASOWA

RZECZPOSPOLITA

VIVA!

URODA

MODA

LAVIE

THINKTANK

JCDecaux

WARSAW
CHOPIN
AIRPORT

LOTNISKO
CHOPINA
WARSZAWA

STRÖER

BEETHOVEN
MAGAZINE